

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3683/2023
25.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Петар Шкривањ, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1654/23 од 07.06.2023. године, у седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1654/23 од 07.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1654/23 од 07.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 3043/2021 од 13.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова 70.000,00 динара, на име претрпљеног страха 120.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности 80.000,00 динара, на име претрпљених болова због наружености 20.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због повреде права личности 100.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због повреде угледа и части 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове преко досуђених 70.000,00 динара до тражених 100.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наружености преко досуђених 20.000,00 динара до тражених 50.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части преко досуђених 100.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка од 146.200,00 динара са законском затезном

каматом од извршности до исплате. Ставом петим изреке, одбијена је молба тужиље за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1654/23 од 07.06.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиље према туженом као послодавцу за накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом на раду, а нижестепеним одлукама је одлучено делимичним усвајањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу размотрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе нити новог тумачења права. Образложења нижестепених одлука о делимичном усвајању тужбеног захтева, не одступају од постојеће судског праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени материјалног права – Закона о облигационим односима, као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Спорно правно питање, на које ревизија указује, питање постојања услова за ослобођење одговорности туженог као послодавца, разрешено нижестепеним пресудама, везано је за конкретно чињенично стање, па стога и позивање ревизије на одлуке ревизијског суда којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и доказ о различитом поступању суда у истој правној ствари.

Из наведених разлога, применом чланова 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 30.11.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 490.000,00 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић